

JAK POUTNÍK

Jak poutník,
jenž poskládal zelený koberec
plný zlatých pampelišek
pod hlavu,
napil se vůně rozkvetlých
stromů,
vztáhl ruce k modré obloze,
a jeho srdce se naplnilo
hřejivým pocitem štěstí,
tak si připadám.

SLUNCE SE SCHOVALO

Šedivá záclona
na obloze,
slunce ještě
nevstalo,
a je mu blaze.

Včera se schovalo
před bouřkou,
dnes se mu
vůbec nechce vstát,
obrátilo se
na druhý bok,

a bude dnes celý den spát.

NEBE

**Nebe čisté,
bez mraků,
a blankytná modř
plná zázraků.**

**Pak připluje jeden
mráček malý
a hned všichni
se přidávají.**

**Plují pomalu,
skoro docela stojí,
jako novomanželé
před oltářem,
až dech se tají.**

LES

**Když vcházíš do lesa,
je to jako když vejdeš do chrámu,
nezáleží na tom,**

**zda v poledne, k večeru,
či po ránu.**

**I v lese zvoní poledne,
i klekání,
jen ten,
kdo lesu naslouchá,
slyší,
a Ti ostatní nemají ani
zdání.
barevné vitráže,
v jeřabiny, hloh, černý bez
se promění,
ptáci v lese zpívají
a sluníčko odměřuje na věži „hodiny“.**

KDYŽ SLUNCE PROČESÁVÁ VLASY

**Když keře mají šípky,
a stromy zase jeřabiny,
chystá se podzim
sluníčko už tolik nesvítlí
a přibývá více zimy.**

**Listy vybírají svou barvu
a každý chce být nejhezčí,**

začnou na zem padat kaštany,
já je sbírám,
a do kapsy dávám ty největší.

A když ranní mlhy přijdou
a ještě v poledne
si slunce pročesává vlasy,
těším se z toho,
a vzpomínám na “Staré časy“.

KDYŽ STROMY VYPRÁVĚLY

Když stromy vyprávěly,
to běhal ještě datel
v bílé košili
a ve fraku,
na hlavě červenou čepičku
a pořád mu bylo do skoku.

A lesní zvonky
právě zvonily poledne,
a jakou mají barvu,
každý hned uhodne.

Sváteční, fialové
kloboučky zdáli svítí,

a pavouk chytá hmyz
do svých stříbrných
sítí.

Na louce kobylka luční,
hnědá, saranče,
po trávě leze „sluníčko sedmítečné“,
ted’ „ztratilo“ se
a je mu do pláče.

Motýli jsou na bodláku,
na jeteli,
stromy sklánějí větve
k sobě,
a spolu si ševerlí.

Ten „starý“ roháč,
co denně chodí po kmeni,
jde už „pomalu“
a kdekdo ho předhoní.

Tesaříci, svižníci a páteřící,
to jsou Pane jiní „chlapíci“,
střevlíci zase na lovu,
hledají pro sebe „novou“ potravu.

Stromy,
ty o všem přehled mají,

a co nevědí,
to ptáci jim vyprávějí.

Mraky, Slunce, Měsíc,
co plují jim nad hlavou,
dávají záruku,
že jsou tady,
a že tu „zůstanou“.

Velká „moudrost“
se skrývá ve stromech,
nechme je u vody, v lese,
u rybníka, na březích, vyprávět o životě a
svých příbězích.

KDYŽ PŘICHÁZÍ PODZIM

Když bílá mlha
ráno vstává,
a sluníčko ještě spí,
stromy zlaté vlasy
češou,
a oznamují příchod
podzimních dní.

Sýkorky si vyprávějí,
který strom

**má jaký šat
ten má stejný
jako loni,
ten má nový a jeřabiny,
ten na dvoře,
zas hází dětem své
kaštany.**

**Když sluníčko probudí se,
podívá se,
co se děje v lese,
co na poli,
u potoka,
kolik vody má i řeka,
tak se zasní –
ponoří do nové mlhy,
a zase jde spát,
 pryč z oblohy.**

PO DEŠTI

**Vzduch čistý a průzračný
jako zrcadlo,
ptáčci hned zpívají,
co je napadlo.**

Na trávě kapky

rosy,
však nikdo nechodí už bosý,
kalužemi se brodíme,
a slunce dychtivě vyhlížíme.

Najednou pročíslo své vlasy,
a na obloze pár barev
srovnalo si,
utvořilo oblouk – velký most,
dívám se, dívám,
ale stále nemám té krásy dost.

Když dosytnosti vynadívám se
na oblohu,
slunce zase schová na příště
svou duhu,
a všichni se obdivují
proměněm přírody a krásnému jaru.

SLUNCE

Slunce pomalu zapadá,
kolem něj šedivé mraky,
zvlášť jeden
k němu pluje blíž,
a slunce mu jde naproti
taky.

Ted' znovu sáhlo do kapsy
a pročesalo svoje vlasy,
to rozzářilo se jeho paprsky
večerní zlatisté jeho šaty.

Spát ještě nejde,
ale už se chystá,
ještě se rychle podívá
na všechna známá místa.

Celý den chodilo, běhalo
a plulo po obloze,
nohy už ho bolí,
těší se „kdy zapadne“,
a bude mu zas blaze.